

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 2285/18
20.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Драгане Миросављевић и Веселинке Милошевић, чланова већа, у парници тужиље АА, коју заступа пуномоћник адвокат АБ, против тужене “Војвођанске банке” а.д. Нови Сад, Трг слободе број 7, коју заступа пуномоћник адвокат АБ1, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег у суда у Београду П 723/15 од 20.10.2017. године, у седници одржаној 20.09.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег у суда у Београду П 723/15 од 20.10.2017. године у ставу првом, четвртом и седмом изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег у суда у Београду П 723/15 од 20.10.2017. године ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде материјалне штете исплати износ од 15.000 евра са каматом по Закону о затезној камати почев од 11.09.2014. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, износ од 500.000,00 динара на име тржишне вредности вереничког прстена од белог злата са карактеристикама наведеним у том ставу изреке, са законском затезном каматом од

15.06.2016. године до исплате, износ од 165.000,00 динара на име тржишне вредности тешке огрлице од белог злата са карактеристикама наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом од 15.06.2016. године до исплате, износ од 1.500 евра на име тржишне вредности две наруквице од белог злата са карактеристикама наведеним у том ставу изреке, са каматом по Закону о затезној камати почев од 15.06.2016. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, износ од 1.200 евра на име тржишне вредности привеска од белог злата са карактеристикама наведеним у том ставу изреке са каматом по Закону о затезној камати почев од 15.06.2016. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате и износ од 350 евра на име тржишне вредности прстена од белог злата са карактеристикама наведеним у том ставу изреке са каматом по Закону о затезној камати почев од 15.06.2016. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Другим ставом изреке делимично је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на износе досуђене претходним ставом изреке на име накнаде материјалне штете од 500.000,00 динара на име тржишне вредности вереничког прстена, 165.000,00 динара на име тржине вредности тешке огрлице од белог злата, 1.500 евра на име тржишне вредности две наруквице од белог злата, 1.200 евра на име тржишне вредности привеска од белог злата и на износ од 350 евра на име тржишне вредности прстена од белог злата, исплати затезну камату почев од 11.09.2014. године па до 15.06.2016. године као дана вештачења у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде материјалне штете исплати износ од 68.000,00 динара на име тржишне вредности две француске бурме са законском затезном каматом од 11.09.2014. године до исплате, износ од 2.500 евра на име тржишне вредности огрлице од белог злата са привеском у облику круга са каматом по Закону о затезној камати од 15.06.2016. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, износ од 80 евра на име тржишне вредности привеска од белог злата у облику детелине са каматом по Закону о затезној камати од 11.09.2014. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и износ од 300 евра на име више комада пари минђуша са каматом коју прописује Европска централна банка почев од 11.09.2014. године па до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Четвртим ставом изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од 200.000,00 динара на име афекционе вредности вереничког прстена карактеристика означених у том ставу изреке са законском затезном каматом од 20.10.2017. године до исплате, износ од 200.000,00 динара на име афекционе вредности привеска од белог злата у облику срца са карактеристикама наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом од 20.10.2017. године до исплате и износ од 100.000,00 динара на име афекционе вредности тешке огрлице од белог злата са карактеристикама означеним у том ставу изреке са законском затезном каматом од 20.10.2017. године до исплате. Петим ставом изреке делимично је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на досуђене износе у претходном ставу изреке на име накнаде материјалне штете – афекционе вредности исплати затезну камату за период од 11.09.2014. године до

20.10.2017. године. Шестим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде материјалне штете – афекционе вредности исплати износ од још 1.000.000,00 динара преко досуђеног износа од 200.000,00 динара а до траженог од 1.200.000,00 динара на име афекционе вредности вереничког прстена од белог злата са законском затезном каматом од 11.09.2014. године до исплате, износ од још 1.000.000,00 динара преко досуђеног износа од 200.000,00 динара а до траженог износа од 1.200.000,00 динара на име афекционе вредности привеска од белог злата у облику срца са законском затезном каматом од 11.09.2014. године па до исплате и износ од још 250.000,00 динара преко досуђеног износа од 100.000,00 динара а до траженог износа од 350.000,00 динара на име афекционе вредности тешке огрлице од белог злата, са законском затезном каматом од 11.09.2014. године до исплате. Седмим ставом изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 321.750,00 динара.

Благовременом жалбом тужена је побијала први, четврти и седми став изреке наведене пресуде из свих законских разлога.

Одговором на жалбу предложено је да се жалба тужене одбије као неоснована.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу у смислу члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба тужене није основана.

Првостепени суд при доношењу побијаног дела пресуде није учинио неку од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом тужене указује на битну повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе. Разлози првостепеног суда о битним чињеницама су јасни и потпуни, нису противречни садржини изведених доказа, па се законитост и правилност побијане пресуде у том делу могу испитати. Неосновано се жалбом тужене указује и на битну повреду поступка из члана 374 став 1 у вези члана 231 став 1 и 2 ЗПП, јер је првостепени суд правилно оценио изведене доказе у смислу члана 8 ЗПП, појединачно и у међусобној вези, те је на основу резултата целокупног поступка утврдио битне чињенице, па не стоје жалбени наводи о погрешној примени правила о терету доказивања.

Оценом изведених доказа првостепени суд је утврдио да је тужиља 26.03.2009. године са туженом банком закључила уговор о сефу број 2279 величине 1 по основу ког је банка тужиљи ставила на употребу 1 сеф уз накнаду и обавезала се да за време трајања уговора предузима све потребне мере за обезбеђење доброг стања сефа и надзор над њим. Тужиља је у току 2009. године 30 пута приступала сефу, током 2010. године 29 пута, при чему је евидентиран приступ сефу у августу 2010. године и то дана 02.08, 19.08. и 30.08.2010. године. У току 2011. године тужиља је 2 пута приступила сефу и то 03. 03. и 21.09.2011. године, а у току 2013. године сефу је приступила само дана 02.10.2013. године, док је у току 2014. године приступила сефу 11.09.2014. године. Тужиља је у свом власништву поседовала прстен од белог злата 18 карата са 65 брилијаната, укупне картаже 1,5 цт, квалитета VS1/Н, модел ZP 3007 чија је цена

500.000,00 динара. Наведени прстен купљен је 2007. године у Златари “Андрејевић” у Београду и представља веренички прстен који је добила од супруга за веридбу. Тужилца је од свекрве за свадбу 2007. године добила оглицу од белог злата са цирконима приближне тежине 20 грама која је купљена у Златари “Стефановић” у Београду току 2007. године и чија је продајна вредност на дан 27.03.2015. године износила 165.000,00 динара. У златари “Опух” у Будви тужилца је 25.08.2007. године купила привезак од белог злата 585-14 карата у облику срца “срце у срцу” чији је унутрашњи део од брилијаната по цени од 1.200 евра. Наведени привезак представља поклон од родитеља за завршетак школовања. Тужилца је наведени златни накит ставила у сеф код тужене банке у априлу 2009. године и након тога овај накит није узимала из сефа. Дана 28.07.2010. године тужилца је у Златари “Опух” у Будви купила прстен од белог злата 585-14 карата са цирконима у облику змије који је у сеф ставила одмах по куповини односно приликом наредног одласка у банку. Истог дана 28.07.2010. године тужилца је у златари “Опух” у Будви купила и наруквицу од белог злата 585-14 карата (патинирану) по цени од 700 евра. Дана 28.07.2012. године тужилца је у истој златари у Будви купила још једну наруквицу од белог злата 585-14 карата са цирконима по цени од 800 евра. Патинирану наруквицу од белог злата тужилца је у сеф ставила у марту 2011. године, а другу наруквицу од белог злата са цирконима је у сеф ставила у октобру 2013. године. Поред наруквице са цирконима тужилца је у октобру 2013. године ставила у сеф и новац у износу од 15.000 евра. Након 02.10.2013. године тужилца није приступила сефу због одржавања трудноће, да би у току лета 2014. године из дневних новина “Блиц” сазнала да су неки од сефова у “Војвођанској банци” а.д. Нови Сад, Филијала на Новом Београду у Булевару Михајла Пупина 111 обијени. Због неге детета, тужилца није могла да приступи сефу све до 11.09.2014. године, када је у банку отишла са мајком и установила да је и њен сеф обијен и да јој недостаје сав новац и накит који је држала у сефу након чега је МУП РС, ПУ за град Београд истог дана извршила увиђај на лицу места и Трећем основном јавном тужилаштву је поднета кривична пријава Ку 16797/14 од 11.09.2014. године против НН лица због постојања основане сумње да је извршило кривично дело тешке крађе из члана 204 КЗ РС на штету тужилце на тај начин што је у периоду од 02.10.2013. године до 11.09.2014. године у Булевару Михајла Пупина број 111, у одељењу Трезора, главне филијале “Војвођанске банке” НН извршилац на за сада неутврђен начин отворио врата сефа број 2279 и из металне кутије која се налази у сефу узео 15.000 евра, златни накит и то прстен од белог злата са 65 брилијаната, огрлицу од белог злата са цирконима, наруквицу од брушеног – патинираног злата са цирконима, наруквицу од белог злата комбиновану са цирконима, више комада пари минђуша након чега је изашао из банке удаљио се у непознатом правцу, оштетивши при том власницу за износ од 15.000 евра, као и вредност златног накита. Осим тога утврђено је да је пресудом Трећег основног суда у Београду Скуп 114/14 од 11.12.2014. године о прихватању споразума о признању кривичног дела, окривљени ОО из Београда осуђен за извршење кривичног дела продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 204 став 4 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 став 1 КЗ зато што је дана 14.04.2014. године у Експозитури “Војвођанске банке” на Новом Београду, Булевар Михајла Пупина број 111 обио сеф број 330 који је користила оштећена ВВ и одузео новац који се налазио у том сефу, а неутврђеног дана у периоду од априла до јуна 2014. године у истој експозитури обио сеф број 2487 који је користио оштећени ВВ1 и из сефа одузео новац и злато, као и накит који су се налазили у сефу. Окривљени је иначе

био корисник сефа број 2976 и кривично дело је извршио на тај начин што је као корисник сефа одласком до свог сефа искористио одсуство банкарског службеника и шрафцигером који је понео са собом извршио обијање врата ова два сефа. Током трајања уговора о сефу који је тужила закључила са туженом банком у просторијама Трезора тужене банке у којој се налазе сефови у периоду од 02.10.2013. године до 11.09.2014. године дошло је до обијања неколико сефова од стране непознатог учиниоца, међу којима је обијен и сеф који је користила тужила, при чему су пријављена обијања и сефова других клијената тужене банке што произилази из исказа директора Сектора за безбедност “Војвођанске банке” а који су се као и сеф који је тужила користила налазили у такозваној “Великој сали” која је за разлику од мале сале са сефовима била ван видокруга службеника трезора и није имала видео надзор. Тужена банка није тужилци накнадила украдени новац нити вредност украденог накита из сефа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредаба Закона о облигационим односима које се односе на уговор о сефу и општих правила облигационог права о накнади штете, првостепени суд је закључио да постоји основ одговорности тужене банке за штету коју је тужила претрпела, имајући у виду обавезу банке да обезбеди добро стање сефа и надзор над њим, што подразумева обавезу банке да чува и обезбеди безбедност просторија у којима се налазе сефови а што је предвиђено и Упутством о пословању са сефовима тужене банке од јануара 2013. године. По налажењу првостепеног суда на постојање пропуста у вршењу назора над сефовима у филијали тужене указује чињеница да видео надзор није постојао унутар сала, а уведен је тек након прве пријаве крађе садржаја сефа клијента, односно након месец дана од прве крађе у јулу 2014. године. Осим тога, у просторијама банке није постојао уређај за детекцију метала приликом уласка у просторије са сефовима, нити је вршено физичко претресање корисника сефова и лица овлашћених за коришћење сефа, нити је уговором о сефу и Упутством о пословању са сефовима тужене банке постојало ограничење у дужини боравка корисника сефа и овлашћених корисника у просторији са сефовима, што све указује да тужена банка није са пажњом примереном околностима вршила надзор и чување просторија, где се налазио сеф тужилце, због чега је одговорна за штету коју је тужила претрпела због обијања сефа од стране непознатог лица. Тужила је претрпела штету у висини вредности ствари које су нестале из сефа и то вереничног прстена од белог злата са 65 брилијаната, тешке огрлице од белог злата са цирконима, привеска у облику срца “срце у срцу” са брилијантима, прстена од белог злата у облику змије са цирконима и две наруквице од белог злата, као и у износу новца положеног у сеф од 15.000 евра, па је по налажењу првостепеног суда тужена у обавези да тужилци накнади причињену штету, чија је висина као стварна штета утврђена на основу потврда златара и гаранција златаре и у њима исказаних цена за златни накит, те налаза и мишљења судског вештака од 15.06.2016. године, који је навео да су наведене потврде и сертификати издати у складу са праксом златарске делатности и да у њима исказане вредности могу бити прихваћене као вредност спорног накита, наводећи да од дана издавања наведених потврда и сертификата до дана вештачења није дошло до значајнијих промена цена злата на тржишту Републике Србије. Како су поједини делови накита за тужилцу имали посебну вредност поред вредност коју те ствари имају на тржишту, при чему су наведене ствари од тужилце одузете извршењем кривичног дела тешке крађе, то се може закључити да су ствари уништене или оштећене

кривичним делом учињеним са умишљајем, па тужиља има право на интегралну накнаду штете у смислу члана 189 став 4 Закона о облигационим односима. Камата на износе тржишне вредности одузетог накита као стварну штету досуђена је од дана вештачења, а на износе одмерене афекционе вредности појединих комада накита од дана пресуђења, док је на износ одузетог новца из сефа досуђена камата од 11.09.2014. године када је тужиља сазнала за штету и висину штете у смислу члана 186 и 277 Закона о облигационим односима. Првостепени суд је одбио предлог тужене за прекид поступка до правоснажног окончања поступка по кривичној пријави која је поднета 11.09.2014. године, налазећи да је грађанско правна одговорност за штету шира од кривично правне одговорности, те да је парнични суд био овлашћен да о постојању умишљајног кривичног дела, поводом захтева за накнаду афекционе вредности ствари, реши исто као претходно питање, што је и учинио у овој парници, налазећи да је кривично дело тешке крађе на штету тужиље извршено са умишљајем, односно да се кривично дело тешке крађе може извршити једно са умишљајем, при чему је овакав закључак парничног суда о претходном питању ограничен само на овај поступак и нема дејство материјалне правноснажности.

По налажењу Апелационог суда првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање у погледу свих битних чињеница важних за правилну одлуку о тужбеном захтеву, које ни жалбеним наводима тужене банке није доведено у сумњу, а затим је правилном применом материјалног права закључио о основу одговорности тужене банке и обиму и висини претрпљене штете.

Одредбом члана 1061 Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о сефу обавезује банка да стави на употребу кориснику сеф за одређени период времена, а корисник се обавезује да за то плати банци одређену накнаду. Банка мора предузети све потребне мере да обезбеди добро стање сефа и надзор над њим, а у смислу члана 1062 наведеног закона приступ сефу може се дозволити само кориснику или његовом пуномоћнику с тим што банка не сме држати код себе дупликат кључа или кључева који се предају кориснику. Одредбом члана 18 Закона о облигационим односима прописано је да је страна у облигационом односу дужна да у извршавању своје обавезе поступа са пажњом која се у правном промету захтева у одговарајућој врсти облигационих односа (пажња доброг привредника), односно пажња доброг домаћина). Страна у облигационом односу дужна је да у извршавању обавезе из своје професионалне делатности поступа са повећаном пажњом, према правилима струке и обичајима (пажња доброг стручњака).

Полазећи од наведених одредаба материјалног права, а имајући у виду утврђене чињенице, да је тужиља са банком закључила уговор о сефу, да је у периоду трајања уговора приступала сефу у одређеним временским терминима, као и да је дана 11.09.2014. године приликом приступа сефу открила да је њен сеф отворен на противправан начин и однета садржина сефа, што је пријављено надлежном органу и поднета кривична пријава за извршено кривично дело тешке крађе на штету тужиље од стране НН извршиоца, при чему је утврђено да су поред тужиље и други клијенти тужене банке пријавили нестанак ствари и новца из сефова које су користили, те да је пресудом кривичног суда прихваћен споразум о признању кривичног дела тешке крађе

у односу на два клијента исте банке, као и да унутар сале у којој се налазио сеф који је користила тужила није постојао видео надзор, то је правилан закључак првостепеног суда о основу одговорности тужене банке за штету коју је тужила претрпела нестанком новца и ствари положених у сеф код тужене банке. Наведене чињенице указују да тужена банка, у извршавању своје уговорне обавезе из своје професионалне делатности није поступала са повећаном пажњом и према правилима струке (члан 18 ЗОО), како би обезбедила добро стање сефа и надзор над њим, односно онемогућила приступ сефу неовлашћеним лицима (члан 1061 и 1062 ЗОО). Због тога су као неосновани оцењени сви жалбени наводи тужене којима се указује да првостепени суд није правилно и потпуно утврдио чињенично стање у погледу основа одговорности тужене, односно да тужила није доказала да су спорне ствари биле њена својина, садржину сефа као и тржишну вредност ствари за које тврди да су нестале. Првостепени суд је правилном оценом свих изведених доказа појединачно и у међусобној вези, те на основу резултата целокупног поступка утврдио битне чињенице, при чему су дати разлози првостепеног суда детаљни, јасни и логични, па их другостепени суд неће понављати у одлуци, прихавајући чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права у смислу члана 396 став 2 ЗПП.

Супротно жалбеним наводима тужене, првостепени суд је на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања правилно закључио применом материјалног права о обиму и висини штете, односно накнади у новцу на име губитка ствари - златног накита у случају када је штета проузрокована кривичним делом које је извршено са умишљајем. Наиме, одредбом члана 189 Закона о облигационим односима прописано је да оштећени има право, како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи, да се висина накнаде одређује према ценама у време доношења судске одлуке, изузев случаја када закон наређује што друго, као и да када је ствар уништена или оштећена кривичним делом учињеним са умишљајем, суд може одредити висину накнаде према вредности коју је ствар имала за оштећеног. У конкретном случају према утврђеном чињеничном стању, предметни златни накит је власништво тужиле, који је она делом добила на поклон годинама уназад, поводом посебних животних догађаја, те исти за њу има посебну субјективну, односно афекциону вредност, па је правилно првостепени суд закључио да се новчана вредност тих ствари утврђује према објективним и субјективним мерилима, јер је штета прузрокована кривичним делом које је извршено са умишљајем. Правилно је првостепени суд примењујући објективна мерила утврдио вредност златног накита на основу издатих потврда златара и мишљења вештака, имајући при том у виду карактеристике златног накита, а посебна вредност накита коју има за тужилу, спада под субјективна мерила вредности која представљају само изузетак од правила да је утврђивање тржишне вредности основни критеријум у смислу члана 189 став 4 Закона о облигационим односима. Због тога је првостепени суд правило тужиле досудио накнаду штете због посебне афекционе вредности појединих предмета накита, односно емотивне везаности за предметни накит која је досуђена применом субјективних мерила поред процењене вредности накита на основу објективних мерила, па се неосновано жалбом тужене указује и на погрешну примену материјалног права.

Правилно је становиште првостепеног суда да је одлука парничног суда о

накнади штете независна од одлуке кривичног суда о постојању кривичног дела и кривичне одговорности штетника, пошто је грађанско-правна одговорност шира од кривичне одговорности и парнични суд је овлашћен да утврђује под којим условима се догодио штетни догађај. Одредбама члана 223 ЗПП предвиђено је да суд може (што значи да не мора) одредити прекид поступка ако одлука о тужбеном захтеву зависи од предходног питања, да ли је штета узрокована извршењем кривичног дела учињеним са умишљајем, а такође, према члану 13 ЗПП, у парничном поступку суд је у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. Међутим, то не значи да ако таква пресуда није донета, парнични суд не може сам да утврђује под којим условима се догодио штетни догађај и да ли је штета последица извршења кривичног дела учињеног са умишљајем, уколико за то има довољно елемената и тада одлука суда о претходном питању има правно дејство само у парници у којој је то питање решено.

Имајући у виду све наведено, овај суд је применом члана 390 ЗПП одлучио као у изреци налазећи да се ни осталим жалбеним наводима тужене не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у побијаном делу, како у погледу одлуке о главној ствари, тако ни у погледу одлуке о трошковима поступка.

Имајући у виду успех тужене са жалбом, као и да трошкови одговора на жалбу нису били нужни ради заштите интереса странке у поступку, то је овај суд применом члана 165 ЗПП одбио захтев тужиље и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић